

άντηλιὰ ἡ, κοιν. ἀδήλιὰ πολλαχ. ἀντ'λιὰ βόρ. ιδιῶμ. ἀντήλια Ἡπ. Κῶς ἀδήλα Κύθηρ. ἀντηγιά Σίφν. ἀντινηλιὰ Νάξ. (Ἄνω Ποταμ. Φιλότ.) ἀδινηλιὰ Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντήλιος, δι' ὃ ιδ. ἀντήλιος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιὰ. Τὸ ἀντήλια ἐτονίσθη κατὰ τὸ συνών. ἀντήλιος 2 γ.

1) Ἡ ἀντανάκλασις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων εἴτε ἀπὸ στιλπνῆς τινος ἐπιφανείας εἴτε ἀπὸ τοίχου εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐδάφους κοιν. : Κάνει πολλὴ ἀντηλιά. Μὲ πείραξε - μὲ βάρεσε ἡ ἀντηλιά. Ἐδῶ ἔρχεται ἀντηλιά καὶ δὲ μπορῶ νὰ σταθῶ κοιν. Ἐν' πυρὰ δαχαμαί, ἐκάτισαμεν κοντὰ 'ς τὸν τοῖχον ποῦ π-πέφτει ὁ ἥλιος 'πάνω του τῶ' ἔδει ἀντηλιὰν Κύπρ. 'Σ τὸ σπίτι μας δὲ βαίνει ἥλιος, μὰ ἡ ἀδήλιὰ μᾶσε καίει Κρήτ. Συνών. ἀντηλιάδα 1, ἀντηλιαρίδα 2, ἀντήλιος 2 γ, ἀντιλαμπή, ἀντιλαμπρίδα. 2) Ἡ ἀπ' εὐθείας πτώσις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων Κρήτ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τοῦ παίρν' ἡ ἀντ'λιὰ κ' εἶναι ζέστα σὶ τοῦτ' τοῦ μέρους Αἰτωλ. 3) Τόπος προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων Κρήτ. Κῶς : Πάμε 'ς τὴν ἀντήλια Κῶς. Συνών. ἀντηλιακός 2, ἀντηλιαρίδα 1, ἀντήλιαρος, ἀντήλιος 2, προσηλιακός (ιδ. προσηλιακός), λιακάδα. 4) Ὁ ὀρίζων Κύθηρ. : Στὴν ἀδήλα φαινόται γνέφρη.

ἀντήλια ἐπίρρ. Θράκ. (Τσανδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντήλιος.

Ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡλίου : Μόλις ξεγυρῆση τὸν γυροῦν ἀντήλια τὸ πρόσωπο νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιο.

ἀντηλιάδα ἡ, Ζάκ. Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Αἴγ. Γαργαλ. Καλάβρυτ. Μεσσ. Σουδεν. κ. ἀ.) ἀδηλιάδα Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντηλιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

1) Ἀντηλιὰ 1, ὃ ιδ., ἐνθ' ἀν. : Ἐδῶ εἶναι ἀντηλιάδα ! Σουδεν. Κλεῖσε καὶ μᾶς στράβωσ' ἡ ἀντηλιάδα ! ἀγν. τόπ. Μὲ βαρεῖ ἡ ἀντηλιάδα καὶ θὰ φύγω ἀποδῶ Αἴγ. Μὴ ρίχνης ἀπάνω μου ἀντηλιάδες μὲ τὸν καθρέφτη Μεσσ. 2) Ἀντηλιὰ 3, ὃ ιδ., Πελοπν. (Μεσσ.) : Βγῆκα κ' ἔπιασα τὴν ἀντηλιάδα νὰ ζεσταθῶ. 3) Ἡλιακὴ θερμότης Πελοπν. (Γαργαλ. κ. ἀ.) : Μπῆκε ἀντηλιάδα μέσα ἀπὸ τὸ παραθύρι Πελοπν.

ἀντηλιακός ἐπίθ. Στερελλ. (Λεπεν.) ἀδηλιακὸ τό, Ἰθάκ. ἀδ'λιακὸ Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντήλιος, δι' ὃ ιδ. ἀντήλιος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιακός.

1) Ὁ ἐστραμμένος πρὸς τὸν ἥλιον, ὁ ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων προσβαλλόμενος Στερελλ. (Λεπεν.) : Σπίτι-χωράφι ἀντηλιακὸ Λεπεν. Συνών. ἀντήλιος 1. 2) Τὸ οὐδ. οὐσ., μέρος προσήλιον Λευκ. Ἰθάκ. : Πάμε νὰ κάτσουμε 'ς τὸ ἀδ'λιακὸ Λευκ. || Ἄσμ.

Διαβαίνει κὶ ἀπ' τ' ἀδηλιακά, παίρνει νοικοκυράδες Ἰθάκ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντηλιὰ 3.

ἀντηλιάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀδηλιάρα Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀντηλιὰ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Ἡ ἰσχυρὰ προσβολὴ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων : Σήμερα ἔχει πολλὴ ἀντηλιάρα ἐδῶ.

ἀντηλιαρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀδηλιαρίδα Κρήτ. ἀδηλαρίδα Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντηλιάρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

1) Τόπος προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων Κρήτ. : Ἐπα κάθομαι 'ς τὴν ἀδηλιαρίδα. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντηλιὰ 3. 2) Ἀντανάκλασις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων Κρήτ. Κύθηρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντηλιὰ 1.

ἀντηλιαρίζω ἀμάρτ. ἀδηλιαρίζω Κρήτ. ἀδηλαρίζω Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντηλιάρα.

1) Ἐκπέμπω θερμὰς ἢ φωτεινὰς ἀκτῖνας, ἀκτινοβολῶ : Ἀδηλιαρίζει πολὺ ἐδῶ ὁ ἥλιος. Ἐνα πρᾶμα φαίνεται χάμαι κὶ ἀδηλιαρίζει. Καὶ ἀπροσ. : Ἐδῶ ἀδηλιαρίζει. 2) Ἀμιτβ. ὑφίσταμαι, δέχομαι τὴν ἐπίδρασιν τῶν θερμῶν ἢ φωτεινῶν ἀκτίνων : Ἐπα κάθομαι κὶ ἀδηλιαρίζω. 3) Πάσχω θάμβωσιν ἐκ τῆς σφοδρᾶς ἀκτινοβολίας : Τὰ μάτια μου ἀδηλιαρίζουνε. Συνών. θαμπώνω.

ἀντηλιάρισμα τό, ἀμάρτ. ἀδηλιάρισμα Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντηλιαρίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 570 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.)

Ἀντανάκλασις θερμῶν ἢ φωτεινῶν ἀκτίνων : Δὲν ἐδόρουνα νὰ ξανοίξω ἀπὸ τ' ἀδηλιάρισμα τοῦ φωθιάς. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἀν. «δίχως φωτιά ἦτο ἐκεῖ φοβῶντας μὴν περάσῃ | κάνεις καὶ δὴ ἀντηλιάρισμα καὶ τὸ κακὸ λογιάσῃ». Συνών. ἀντηλιαρισμός.

ἀντηλιαρισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀδηλιαρισμός Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντηλιαρίζω.

Ἀντηλιάρισμα, ὃ ιδ.

ἀντήλιος ὁ, ἀμάρτ. ἀδήλιος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντηλιάρα.

Τόπος προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων : Ἐπα κάθομαι 'ς τὸν ἀδήλιο. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντηλιὰ 3.

ἀντήλιος ἐπίθ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Στερελλ. (Ἄμφ.) — Λεξ. Αἰν. ἀντήλιος ὁ, Α.Ρουμελ. (Ἀγχιάλ.) Βιθυν. Κύπρ. Κῶς Ρόδ. ἀδήλιος Θράκ. (Αἰν. κ. ἀ.) Κρήτ. ἄντήλιος Τήλ. ἀντινήλιος Μεγίστ. ἀντήλιο τό, Κάμπ. Κίμωλ. Κύπρ. Πελοπν. (Τριφυλ.) Σῦρ. — ΓΕπαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 254 ἀντήλιον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδήλιο Κάλυμν. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. ἀδήλιον Λῆμν. Σκόπ. ἀντινήλιο Νάξ. (Φιλότ.) ἀδινήλιο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀντήλι Εὐβ. (Κονίστρ.) — ΜΜαλακάς. Ἀσφόδ. 93.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀντήλιος. Ὁ τύπ. ἀντινήλιος ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ τύπ. νήλιος, δι' ὃ ιδ. ἡλιος.

1) Ὁ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὁ ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, προσήλιος Καλαβρ. (Μπόβ.) Στερελλ. (Ἄμφ.) : Χωράφι ἀντήλιο ἔ πάντα καρπαρουτό (καρπαρουτό = καρποφόρον) Μπόβ. Χωράφι ἀντήλιο καὶ ποτιστικὸ σοῦ γιομών-νει τὸ σπίδι ἀτζε καλὸ (ἀτζε καλὸ = ἀπὸ ἀγαθὰ) αὐτόθ. Συνών. ἀντηλιακός 1, προσηλιακός. 2) Ὡς οὐσ., τὸ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου μέρος Κεφαλλ. Κέρκ. Πελοπν. (Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἐκάθισα πολλὴ ὥρα 'ς τ' ἀδήλιο κ' ἐξαλίστηκα Κέρκ. Τὰ παιδιὰ κάθονται 'ς ἀδήλιο καὶ παίζουν Κεφαλλ. Μὴν κάθισι 'ς τ' ἀντήλιον κὶ καίσι Αἰτωλ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀντηλιὰ 3. (β) Ἐπιρρηματ. Πελοπν. (Τριφυλ.) : Κάθισε ἀντήλιο καὶ δὲν τὸ κούνησε ρούπι. Τί κάθεσαι ἀντηλιου; (β) Ἡ ἀνταύγεια τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῶν νεφῶν ἐν συννεφώδει καιρῷ χαρακτηριστικὴ τῆς ἐπικειμένης κακοκαιρίας Βιθυν. Κίμωλ. Μεγίστ. Πβ. JBekker Anecd. Graec. 411 «ἀντήλιος, ἡ ἀνακλωμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου αὐγή». γ) Ἡ ἀντανάκλασις τῶν ἡλιακῶν ἢ ἄλλων φωτεινῶν ἀκτίνων Εὐβ. (Κονίστρ.) Θράκ. (Αἰν.) Κάλυμν. Κάμπ. Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σκόπ. : Μοῦ

ρίχνει τ' άντήλι 'ς τὰ μάτια με τὸν καθρέφτη Κονίστρ. Σφάλα τοῦ παραθύρ' νὰ μὴν ἔρχιτι μέσα ἀδήλιου ἀπ' τοὺν τοῖχου τοὺν γαροσί Σκόπ. Πέφτ' τ' άντήλιου κι μὴ σιραβῶν Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Ἄσμ. Ὁ ἥλιος ρίχνει σίσιλ-λο κ' ἡ κάψα κὰν' άντήλιο (σίσιλ-λο = καύσων ὑπερβολικὸς) Κάμπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άντήλι 1. δ) Ἡ ἐπίθεσις τῆς μιᾶς ἢ καὶ τῶν δύο χειρῶν ὡς γείσου ἐπὶ τοῦ μετώπου πρὸς προφύλαξιν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων πρὸς ἐναργέστεραν διάκρισιν τῶν μακρὰν εὐρισκομένων πραγμάτων ἢ προσώπων Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Ρόδ. Τήλ. κ. ἀ. — Γ' Επαχτίτ. ἐνθ' άν. ΜΜαλακάσ. ἐνθ' άν.: Κάμε 'ντήλιο νὰ τὸν δῆς ποῦ ἔρχεται Τήλ. Βάλε άντήλιο γιὰ νὰ δῆς Φιλότ. Βάλε άντήλιον με τὰ δακρὸ σου νὰ 'δῆς πκοιὸς ἔρχεται Κύπρ. Ἐβαλε τὸ χέρι του ὁ βοσκὸς άντήλιο 'ς τὰ μάτια γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ καταλάβῃ τί ἦταν αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ Γ' Επαχτίτ. ἐνθ' άν. || Φρ. Βάλ-λει άντήλιον νὰ με δῇ! (ἐπὶ τοῦ ὑπεραιρομένου ὅτι δὲν δύναται τις νὰ τὸν ἀντικρύσῃ καθὼς τὸν ἥλιον) Κύπρ. Βάλ-λω άντήλιο! (βλέπω ἀπὸ μακρὰν χωρὶς νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν διανομὴν κερδῶν) αὐτόθ. || Ποίημ.

... τὸ χέρι βάζοντας άντήλι
τὸ ἀγαπητὸ πλεούμενο τοῦ γυρισμοῦ νὰ ξεχωρίστε
ΜΜαλακάσ. ἐνθ' άν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Εὔσταθ. Ἰλ. 1281, 3 «καὶ τὰ χάριν σκιαῶς άντήλια τὰ προβεβλημένα δηλαδὴ τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις». ε) Εἶδος ἐρπετοῦ Θράκ. (Περίστασ. κ. ἀ.) Σῦρ.: Σὰν τὸν άντήλιο τρέχει Θράκ. Πβ. άνήλιος 3. ς) Εἶδος σκώληκος δηλητηριώδους Στερελλ. (Ἀμφ.) ζ) Τὸ φυτὸν ἡλιοτρόπιον Α.Ρουμेल. (Ἀγχιάλ.) Λῆμν. Συνών. ἡλιος.

άντηλοκοπῶ Κάμπ. ἄηλοκοπῶ Ἀστυπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. άντήλιά, παρ' ὁ καὶ τύπ. άντήλα, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -κοπῶ.

Ἀκτινοβολῶ, ἀπαστράπτω ἐνθ' άν.: Ὁ ἥλιος άντηλοκοπᾷ Κάμπ. Ἡ θάλασσα άντηλοκοπᾷ αὐτόθ. Νὰ τοῦ βάλομε διαμάντια κι ἄλλα ἀτίμητα πετράδια γιὰ νὰ ἄηλοκοποῦνε Ἀστυπ. Συνών. ἀστράφτω, λάμπω, λαμποκοπῶ.

άντήμερα ἐπίρρ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σινώπ.) ἀδήμερα Κεφαλλ. Λευκ. κ. ἀ. άντήμερα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ.

Ἐκ τῆς προθ. άντί καὶ τοῦ οὐσ. ἡμέρα.

1) Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἰδίᾳ ἐορτῆς τιнос, τὴν ἐπαύριον (ἢ πρόθ. ἐδήλου τὸ πρῶτον τὴν ἀπόδοσιν ἐορτῆς, πβ. άντίγαμος, άντίλαμπρα, ἔπειτα δὲ μετέστη εἰς τὴν σημ. ταύτην) πολλαχ. καὶ (Πόντ. Οἶν. Σινώπ.): Θὰ πιάκουμε δουλειὰ άντήμερα τῆς Παναγίας Κέρκ. Ἡρθ' άντήμερα τοῦ Παντοκράτορος αὐτόθ. Ἀδήμερα τοῦ Σταυροῦ Κεφαλλ. Ἀδήμερα τ' ἄγι-Ἀντωνιοῦ ἐγέννηκεν ὁ σεισμὸς Παξ. «Καὶ τοῦτο ἐσυνέβη... τὴν αὐγὴν τῶν 17/29 Αὐγούστου... άντήμερα τοῦ ἁγίου Γερασίμου» (ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1849) Κεφαλλ. || Ἄσμ. Κε ἀδήμερα τοῦ ἁγ-Γεωργιοῦ σὰν πὰς 'ς τὸ πανεγύρι Κεφαλλ. Συνών. άνήμερα 2. 2) Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν διάρκειαν ἡμέρας τινὸς Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.): Ἀντήμερα τὰ Χ' στούγινα θὰ ῥθου σπὶτ' ο'. Ἀντήμερα τ' ἁ-Γεωργιοῦ. || Ἄσμ.

Ἀντήμερα τῆς Πασκαλῆς καὶ τοῦ Χριστοῦ Ἀνέστη Ἡπ. Συνών. άνήμερα 1. 3) Τὴν προηγούμενην ἡμέραν, τὴν παραμονὴν Ἡπ. Μακεδ.: Ἀντήμερα τοῦ Χριστοῦ σ' κώθ' κα Ἡπ. Συνών. άνήμερα 3. 4) Τὴν τρίτην ἡμέραν πρὸ τῆς σήμερον, πρὸ δύο ἡμερῶν, προχθές, μετ' ἄρθρ. ἢ ἄνευ αὐτοῦ Πόντ. (Οἶν.): Τ' άντήμερα.

άντημερέας ἐπίρρ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. άντήμερα.

Ἡμέρας ἔτι οὔσης, ἐνωρίς, πρὶν νυκτώσῃ. Καὶ μετὰ τῆς προθ. ἀπό: Ἀπ' άντημερέας (ἀπὸ νωρίς).

άντήμερο τό, Κέρκ. Παξ. άντήμερον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) άντήμερο ἢ, Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. άντί καὶ τοῦ οὐσ. ἡμέρα.

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα, ἰδίᾳ ἐορτῆς τιнос, ἢ ἐπαύριον ἐνθ' άν.: Τ' άντήμερο τοῦ Σταυροῦ ἐγέννησε ἡ κωπέλλα τῆς Παξ. Μ' ἐπλέρωσε τὴν άντήμερο τοῦ γάμου του Κέρκ. Δὲν ἤρθε τὴν ἰδία μέρα, ἤρθε τὴν άντήμερο αὐτόθ.

άντηρας ὁ, Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἶγιν. Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ. κ. ἀ.) άντῆρας Χίος ἄτσηρας Ἰκαρ. ἄσηρας Σῦρ. (Γαλις.) άντερας Σκῦρ. άντῆρας Κέως άντῆρας Χίος ἄτσηρας Θράκ. (Αἶν.) Ἰμβρ. Κύθν. Τένεδ. ἄτσηρας Ἀνδρ. Μύκ. Ρόδ. (Σάλακ.) Σῦρ. Τήν. άντήρας Πελοπ. (Λακων.) άντήρα ἢ, Ἀθ. Θεσσ. (Νευρόπ.) Θράκ. Μακεδ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 56 ἄτσηρο τό, Κύθν.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. άνδηρον. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1916) 22. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ ντ εἰς ντζ καὶ τσ πβ. άντί-άντζι καὶ ἀτσί. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ τσ εἰς σπβ. ἀλάτσει-ἀλάσι, ἄτσαλος-ἄσαλος, κορίτσι-κορίσι, τσάμπουρο-σάμπουρο κττ. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ η εἰς ε διὰ τὸ ρ πβ. κηρί-κερί, μηρὸς-μερί κττ. Οἱ τύπ. άντήρα καὶ άντήρας εἶναι μεγεθ. ἄνευ μεγεθ. σημασίας.

1) Ἐκαστος λίθος ἢ πλάξ ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὸν περὶ τὸ ἁλώνιον φραγμὸν διὰ νὰ μὴ διαχέωνται τὰ ἁλώνιζόμενα σιτηρά, αὐτὸ τοῦτο τὸ περίφραγμα τοῦ ἁλώνιου συνήθως κατὰ πληθ. Ἀνδρ. Ἰκαρ. Κέως Κύθν. Μύκ. Σκῦρ. Σῦρ. Τήν. Χίος: Κάτσαμε γῦρο γῦρο 'ς τὸν άντερα τ' ἁλώνιοῦ τοαὶ λογιάζαμε τὸ χορὸ Σκῦρ. Ἐτσεῖ... δίπλα 'ς τοὺς άντῆρους εἶχα τὸν δεῖνα ἀφησμένον (ἔτσεῖ = ἔδεκεῖ) Χίος. β) Λίθος μεγάλος, ὀρθίως τοποθετημένος, ἐκ τῶν ἀποτελούντων περίβολον μάνδρας Σῦρ. 2) Ἀνάχωμα μεταξὺ δύο ἀγρῶν ὡς ὄριον Ρόδ. (Σάλακ.): Ἐσκαπεν τὸν ἄτσηρον νὰ πληθάνῃ τὸ χωράφιν του. Συνών. ὄχτος.

β) Ὁ μεταξὺ δύο ἀμπελώνων χάνδαξ ὡς ὄριον (δῆλον ὅτι ἐκ τοῦ ἀναχώματος) Αἶν. Ἰμβρ. Τένεδ. Πβ. Εὔσταθ. Ἰλ. 1229, 48 «ἄνδρα εἰσι καὶ αἱ τῶν τάφρων ἀναβολαί, ἡγουν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα δι' οὗ ὀχθώδης ἄνω ἢ τάφρος γίνεται», Σχολ. Θεοκρ. 5, 93 «... ἄνδρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν» καὶ Ἡσυχ. «ἄνδρον, ἄκρον». γ) Ἡ μεταξὺ δύο ἀγρῶν στενὴ διάβασις Θεσσ. Μακεδ.: Τὰ πρόβατα τὰ πέρασα ἀπ' τὴν άντήρα. δ) Καθόλου, ἀτραπὸς, μονοπάτι Θεσσ. (Νευρόπ.) ε) Πόρος πεφραγμένου ἀγροῦ, κήπου κττ. Θεσσ. (Νευρόπ.) Συνών. πορεία. ς) Τὰ καταλειπόμενα ἵχνη τῶν ποδῶν κατὰ τὸ βᾶδισμα Ἀθ. Θράκ. Μακεδ.: Φρ. Ξεκόφτω άντήρα (παρακολουθῶ τὰ ἵχνη τῶν ποδῶν, τὰ βήματα) Θράκ. Συνών. κοπός, τορός. ζ) Ὁ περὶ τὰ δένδρα ὀρυσσόμενος ἀβαθὴς λάκκος χάριν ἀρδεύσεως, τὸ περιλάκκωμα (δῆλον ὅτι ἐκ τοῦ ἀναχώματος) Χίος. 3) Τὸ πρηνὲς λόφου, τὸ ἀνηφορικὸν ἔδαφος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἶγιν. β) Καθόλου, λόφος, ὕψωμα γῆς Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.): Γύρισε πίσον πὸ τὸν άντηρα Αὐλωνάρ. 4) Κορυφὴ λόφου, βουνοῦ, ὕψωματος, ὅπουθεν δύναται τις νὰ βλέπῃ ἐνθεν καὶ ἐνθεν Πελοπ. (Μάν. Λακων.) — ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' άν.: Πάμε 'ς τὴν άντήρα Λακων. Δὲν πέφτει κοντὰ 'ς τ' ἀκρογιάλι, πέφτει ψηλὰ ἀπάνου 'ς τὴ ράχι, 'ς τὴν άντήρα ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' άν. Ἡ λ. ὡς τοπων.

